FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT CHRISTINE STIX-HACKL

föredraget den 31 maj 2001 [1]

I — Bakgrund, tillämpliga bestämmelser och förfarande

1. Kommissionen har med sin talan om fördragsbrott, som väcktes vid domstolen i enlighet med artikel 226 EG den 22 december 2000, yrkat att det fastställs att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/50/EG av den 23 juli 1996 om harmonisering av villkoren för att erhålla nationella förarbervis för gods- eller personbefordran på gemenskapens inre vattenvägar [2] (nedan kallat direktivet), genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

2. Enligt artikel 13 i direktivet skall medlemsstaterna inom 18 månader efter dagen för ikraftträdandet av direktivet vidta nödvändiga åtgärder för införlivande och skall underrätta kommissionen om dessa. Direktivet trädde i kraft den 7 oktober 1996 och fristen för införlivande löpte ut den 7 april 1998.

3. Eftersom kommissionen ditintills inte hade underrättats av den franska regeringen om några åtgärder för införlivande och inte heller erhållit någon annan information i detta hänseende, anmodade kommissionen den franska regeringen genom skrivelse av den 28 april 1999 att inkomma med ett yttrande inom två månader.

4. Den franska regeringen svarade genom skrivelse av den 19 juli 1999 och uppgav att åtgärder för införlivande av direktivet var under utarbetande.

5. Den 31 januari 2000 riktade kommissionen i enlighet med artikel 226 EG ett motiverat yttrande till Republiken Frankrike och anmodade denna stat att inom två månader vidta de nödvändiga åtgärderna.

1 — Originalspråk: tyska.
2 — EGT L 235, s. 31.

6. Republiken Frankrike svarade genom skrivelse av den 8 april 2000, i vilken den utlovade att de nödvändiga införlivandebestämmelserna skulle vara antagna i slutet av det första halvåret år 2000.

7. Eftersom Republiken Frankrike inte heller i fortsättningen underrättade kommissionen eller lämnade någon information om genomförande av de nödvändiga åtgärderna för införlivande av direktivet, väckte kommissionen förevarande talan den 6 december 2000.

8. Kommissionen har yrkat att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/50/EG av den 23 juli 1996 om harmonisering av villkoren för att erhålla nationella förarbevis för gods- eller personbefordran på gemenskapens inre vattenvägar, genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om dessa lagar och författningar,

2. förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

9. Republiken Frankrike har i sitt svaromål inte framställt något yrkande. Genom skrivelse av den 16 mars 2001 avstod kommissionen från att besvara denna skrivelse.

II — Fördragsbrottet

Parternas argument

10. Kommissionen har genom att hänvisa till artikel 249 tredje stycket EG, artikel 10 EG och artikel 13 i direktivet gjort gällande att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter genom att inte vidta de åtgärder som är nödvändiga för att införliva direktivet. I andra hand har kommissionen gjort gällande att Republiken Frankrike inte har underrättat kommissionen om nämnda åtgärder.

11. Den franska regeringen har däremot, utan att bestrida att den underlåtit att uppfylla sina skyldigheter att införliva direktivet med nationell rätt, gjort gällande att införlivandet av direktivet har fördröjts på grund av omfattande lagstiftningsarbete och överläggningar. Den har dock hänvisat till de framsteg som gjorts och till ett förslag till ett dekret om styrning av fartyg på gemenskapens inre vattenvägar samt till

en genomförandeförordning på detta område. Dessa båda förslag utgör bilagan till svaromålet.

Bedömning

12. Eftersom den franska regeringen inte har bestritt att det uppstått en försening med utarbetandet av de nödvändiga lagstiftningsåtgärderna har den inte heller bestritt att direktivet inte har införlivats inom fristen.

13. När det gäller Republiken Frankrikes redogörelse för de inhemska svårigheterna vid utarbetande av de nödvändiga bestämmelserna är det tillräckligt att hänvisa till domstolens fasta rättspraxis av vilken det följer att en medlemsstat inte kan åberopa bestämmelser, praxis eller förhållanden i sin interna rättsordning som grund för att underlåta att iaktta skyldigheter och tidsfrister som föreskrivs i ett direktiv. [3]

14. Att hänvisa till framstegen inom lagstiftningsarbetet, vilket den franska regeringen har gjort i förevarande fall, för att visa vilka ansträngningar som har gjorts för att införliva direktivet är dessutom ovidkommande, eftersom en talan grundad på artikel 226 EG endast avser ett objektivt konstaterande av ett fördragsbrott och inte ett eventuellt motstånd från den berörda medlemsstatens sida. [4]

15. Kommissionens talan skall därför bifallas.

III — Rättegångskostnader

16. Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att svaranden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Republiken Frankrike har tappat målet och skall därför ersätta rättegångskostnaderna.

3 — Jämför bland annat dom av den 7 december 2000 i mål C-374/98 (kommissionen mot Frankrike, REG 2000, s. I-10799), punkt 13, och av den 18 mars 1999 i mål C-166/97 (kommissionen mot Frankrike, REG 1999, s. I-1719), punkt 13.

4 — Se dom av den 1 mars 1983 i mål 301/81 (kommissionen mot Belgien, REG 1983, s. 467; svensk specialutgåva, volym 7, s. 7), punkt 8.

IV — Förslag till avgörande

17. Jag föreslår att domstolen meddelar följande dom:

1) Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 96/50/EG av den 23 juli 1996 om harmonisering av villkoren för att erhålla nationella förarbervis för gods- eller personbefordran på gemenskapens inre vattenvägar, genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet.

2) Republiken Frankrike skall ersätta rättegångskostnaderna.